

Offolda Galéria

Első Nyári Tárlat

A 2023. július 9-én, éjfélkor kiírt madár-kés-banán pályázatra beérkezett pályaművek katalógusa

Jeles alkalom ez, amikor az Offolda Galéria katalógust publikál az árverésen szereplő műalkotásokkal, amelyeket az Aukciósház a honlapján mutat be (<https://dudaskocsog.wordpress.com>) ahol valamennyi műalkotás megtekinthető.

A katalógusban szereplő leírások és reprodukciók csupán jelzés jellegűek, és az Offolda Galéria szakértőinek személyes véleményét fejezik ki az árverésre bocsátott műtárgyak tekintetében.

A szóbeli bemutatásra, a segítő kalauzolásra több neves szakember sikerült megnyernünk. Az elemzések gerincét Morális kényeztetés sompolygónak köszönhetjük, kiegészítő nézőpontokkal pedig saját anyám vagyok és ԿԻՒՆ segítette munkáját. Mindannyian örömmel végezték a tárlatvezetést, egyikük megfogalmazása szerint: „Mindig örülök, ha sikerül ráérezni az alkotó eredeti intencióira! Az offolda nyári tárlatára érkezett eddigi pályaművek alapján az alábbi gondolatok merültek fel bennem:

- feltűnően más képzeteket hív életre bennünk a madár mint olyan, a madárfajták tekintetében máris nagyon változatos a mezőny, habár a gyurgyalag hiánya kicsit fájó
- a banán alig néhány képen szerepel eledelként
- ugyancsak érdekes, hogy szinte mindenki igyekezett valami logikus vagy elvont összefüggést teremteni a kötelező motívumok között, habár ez nem volt feltétel
- és igen változatos művészet- vagy kultúrtörténeti asszociációkat ébresztettek bennem, majd meg is írom, melyik mire emlékeztet (Morális Kényeztetés Coelho y Azevedo)

Kihagyhatatlan R.I.P.ityom, Riam és Windspeed neve, amiért vállalták a lebonyolítást, a szakmai felelősséget, amiért felületet biztosítottak a képeknek, és technikai segítséget nyújtottak a megvalósításukhoz .

A rajzpályázat eredeti kiírása 2023. július 9.éjfél Jó, ha már úgyis pont éjfél van, kiírom a rajzpályázatot. Bárki indulhat, a technika szabadon választott, viszont a képen mindenképpen szerepelnie kell

- egy banánnak
- egy madárnak
- egy késnek

A művek benyújtására három nap van. Riam sajnos nem indulhat, mert úgyis ő nyerne, és amúgy is őrzi a művészi autonómiáját, nem szeret rendelésre dolgozni.

Az árverési katalógusban Avatarral szereplő tárgyakat Magyarországról kivinni nem lehet, az ilyen festmények mindenkorai tulajdonosait a múzeumok nyilvántartásba veszik, a tulajdonosváltás kötelezően bejelentendő.

Az a festmény, amely a katalógusban a festő nevével szerepel, véleményünk szerint az illető festő műve. Pl. Wotan kedvenc lánya, amely pedig a katalógusban „...nak tulajdonított” műként szerepel, véleményünk szerint feltehetőleg annak a festőnek a műve.

Az alkotók

Decentralizált Törpeminoritás

Mamlakat

Kárpizsuzsi

K9000

Wotan kedvenc lánya

Csak Színház

Decentralizált Törpeminoritás 2. pályamű

povalyacs

R.I.P.ityom

Fity Mátyás

Rami Kitty Kis

Ernoke

Ann Arch

Szexuális Zaklatás Panda

Északeletdélnyugatoszét

Cobain fya

Vanmá Professzor

Somitomi

Gabriela

Bringa

Saját anyám vagyok

Pszipszina

Worst_case_scenario

Windspeed

Danza Macabra

ԳՇԻ-Ն.Ն

monnyonle

K9000 kislánya

Szürke Emigráns itt belül egykori Pepi báró

Morális kényeztetés sompolygó

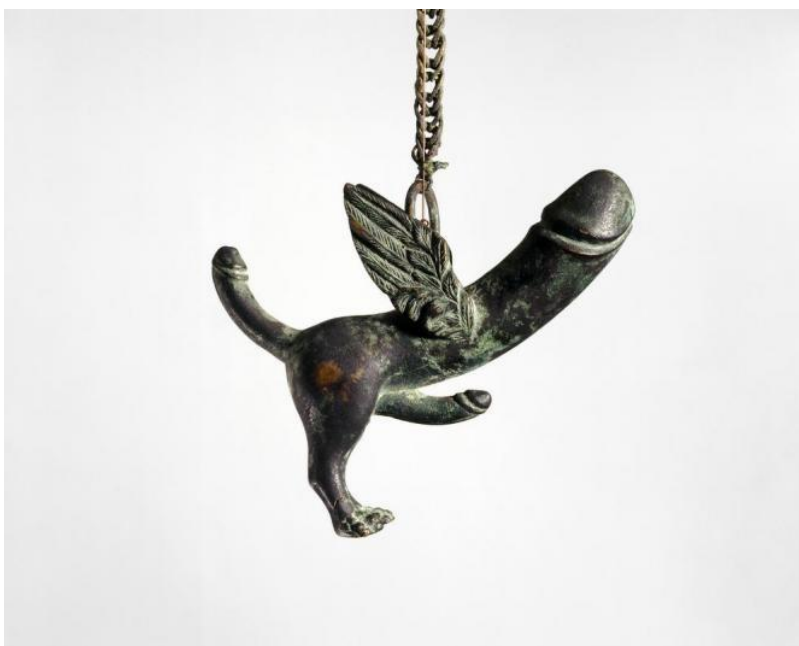
A záró három alkotás:

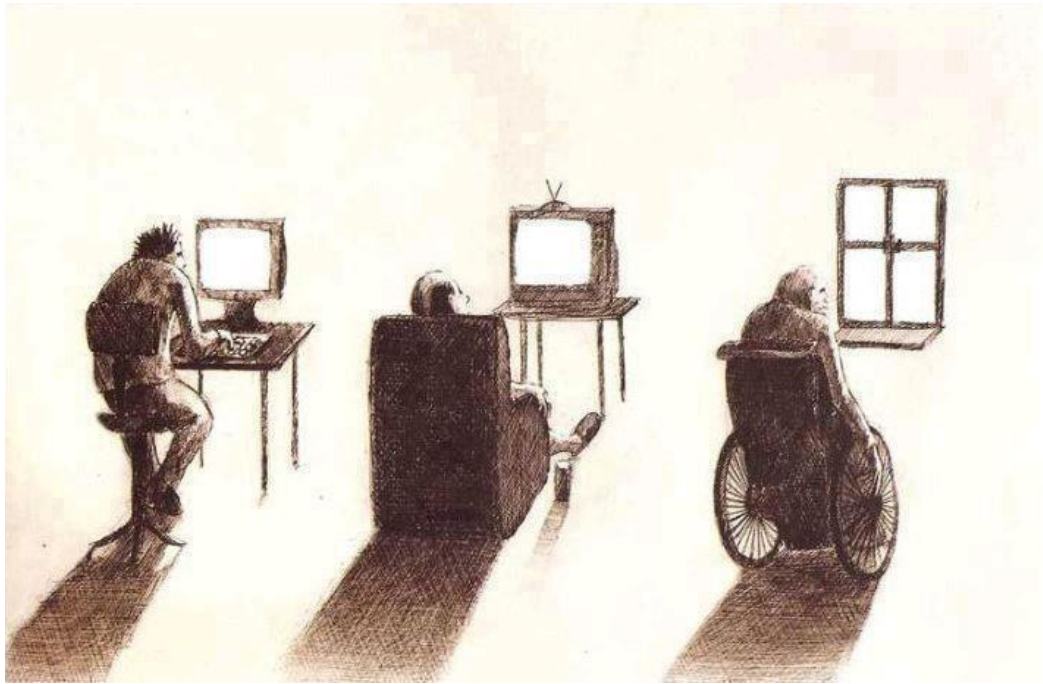
az abszolút kategóriagyőztes MURO-kép R.I.P.ityomtól

egy, a versenytől független rajz. Címe: Álom az álomban.

és a verseny döntnöke is megtisztelte a tárlatot képével : Riam Selian

Érdekes, hogy **Decentralizált Törpeminoritás** első műve nem lett döntős, pedig nagy rajongótábora volt. Ebből is látszik, mennyire más a szempontok alapján ítélik a plebs, ill. egy emelkedett művész. Mindenesetre nem tudom magamban tartani, hogy Minoritás rajza kísértetiesen emlékeztet az ókori Rómában népszerű szerencsehozó tintinnabulumokra, és azon kevés pályaművek egyike, amelyek leplezetlenül kihasználták a banán/pénisz hasonlóságot: de mint látható, nem az alantas, alpári ösztönökre, hanem a pogány-antik hagyományokra bázírozva.

Mamlakat műve nagy közönségkedvenc és döntős is! A nyári szemképrázató hőséget talán még senki nem ábrázolta jobban az elmúlt kétezer év művészettörténetében, és ahogy említettem, a vonalkezelése a kései Cocteau és Picasso rajzait idézi, de messze lekörözi a két vén kujont. Mellékmegjegyzés : Olyanok azok a karikák, mint amikor a Jangu és Gurigu c. mesekönyvben káprázik a jaguár szeme, mert belenéz a tűzbe.

Kárpiszuzsi művéről már a publikálása idején említettem, hogy az egyik legütősebb konceptualista alkotás, mert ha jól meggondoljuk, nem csak a kültelki lebujszokban megtapasztalható lezüllött, erőszaktól áthatott, dominanciaharccá fajult emberi viszonyokról, az antropológiailag kódolt agresszióról mond el valamit a túlfinomult belpesti értelmiségieknek, hanem inkább a félreértésektől terhelt verbális kommunikáció mint olyan eleve kudarcos voltát villantja fel. A jelentés jelentését kutatja, már-már a wittgensteini nyelvjátékok mélységét idézve.

K9000 nagyon bátortalan volt, talán mert úgy érezte, hogy az autentikus baloldali, aktivista művészeknek a mai korszellem közepette nem terem babér: és hát az ő művészete tényleg a korai konstruktivista, szuprematista proletkult örököse, amit igazán pikánsá tesz a szabadkőműves piramisszimbólum beemelése. Nézzétek csak meg El Liszickij, Rodcsenko, Malevics korabeli plakátjait, vagy a Bauhaus politikusabb tagjainak némely alkotását... A tribünön álló, villámokat szóró dörgedelmes szónok egyértelműen tömegeket akar mozgósítani, hiszen ahogy Walter Benjamin írta, korunkban a röplapok, plakátok, beszédek, brosúrák jobban felrázzák a tevékeny közösségeket, mint a hagyományos műalkotások. A távlatos üzenete számomra: "NER üldözöttjei, költözzetek Máltára!"

Ha már **Wotan** (a szerk .: a legutolsó elemzésben) szóba hozta a montázsom társadalmi üzenetét, gyorsan el kell mondjam, és remélem, ez nem sérti, hogy az ő alkotásában is ugyanazokat az intenciókat véltem felfedezni, mint a sajátomban. Ti. a patriarchátus és a macsóizmus kritikáját. Sussex tyúk ugyanis nem egy Erzsébet-kori rémdráma szereplője, mint először véltem, hanem (hiába az alkotóra vonatkozó ironikus utalás) "a" nő, akit minden progresszív törekvés ellenére még mindig többszörösen is körbezárnak a fallikus szimbólumok, azaz banánok és kések formájában ábrázolt, természetesen férfiak által kiötlött társadalmi szerepek és elvárások.

 Wotan kedvenc lánya
17 perce

[@Morális kényeztetés sompolygó](#)
[@Riam Selian](#)

Sussex tyúk és az ő gondolatai, kések mögött.
Kollázs banánokkal keretezve.

**Ez a geci miért
nem banánok
mögé, késekkel
keretezve
rajzolt inkább?**

 3 Válasz • [Megosztás](#)

Ha lett volna LMBTQ- vagy társadalmi nemek kategória, ill. különdíj, annak a nyertese csakis **Csak Színház** lehetett volna. Már az is a poszthumán jövődőt vetíti előre, hogy AI-t használt, de még inkább a teljesen összeforrt, szivárványszínekben pompázó madár és banán látszik igazolni azt az elméletet, hogy az utolsó bináris kód, a nemek közti különbségek felbomlásával, ill. a szexuális forradalom betetőzéseként az emberi nem valamiféle kétnemű létforma felé halad, amit Norman O. Brown - Freud nyomán - polimorf perverzitásnak nevezett. Eme elmélet szerint azonban a platóni mítosz androgrünjeivel ellentétben nem szomorúan a párjukat kajtató félemberek leszünk, hanem éppen hogy minden értelemben teljes, akár az önnemzésre is képes istenszerű teremtmények.

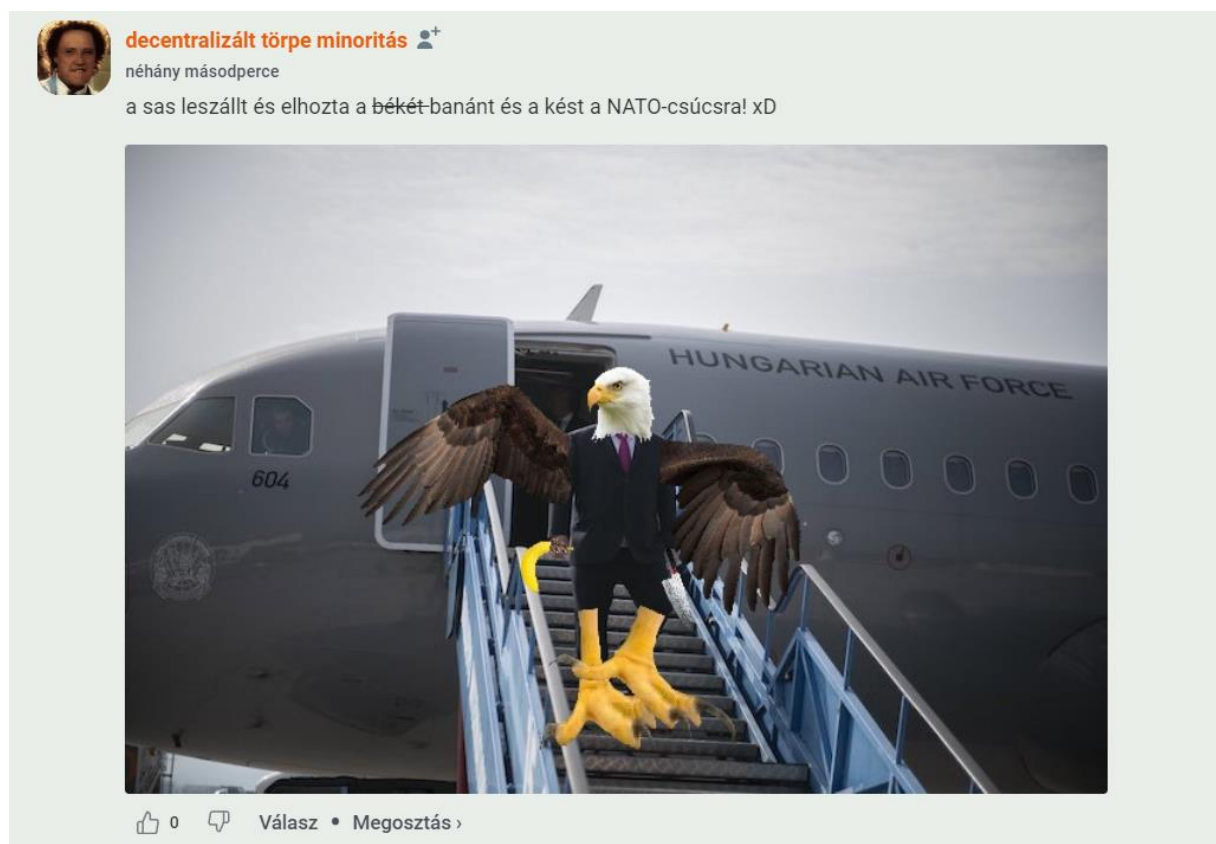
 Csak Színház 🚲 🚲 👤
3 órája

Rajzolni nem tudok. Pályázaton kívül. AI dobta össze egy saját leírás alapján..

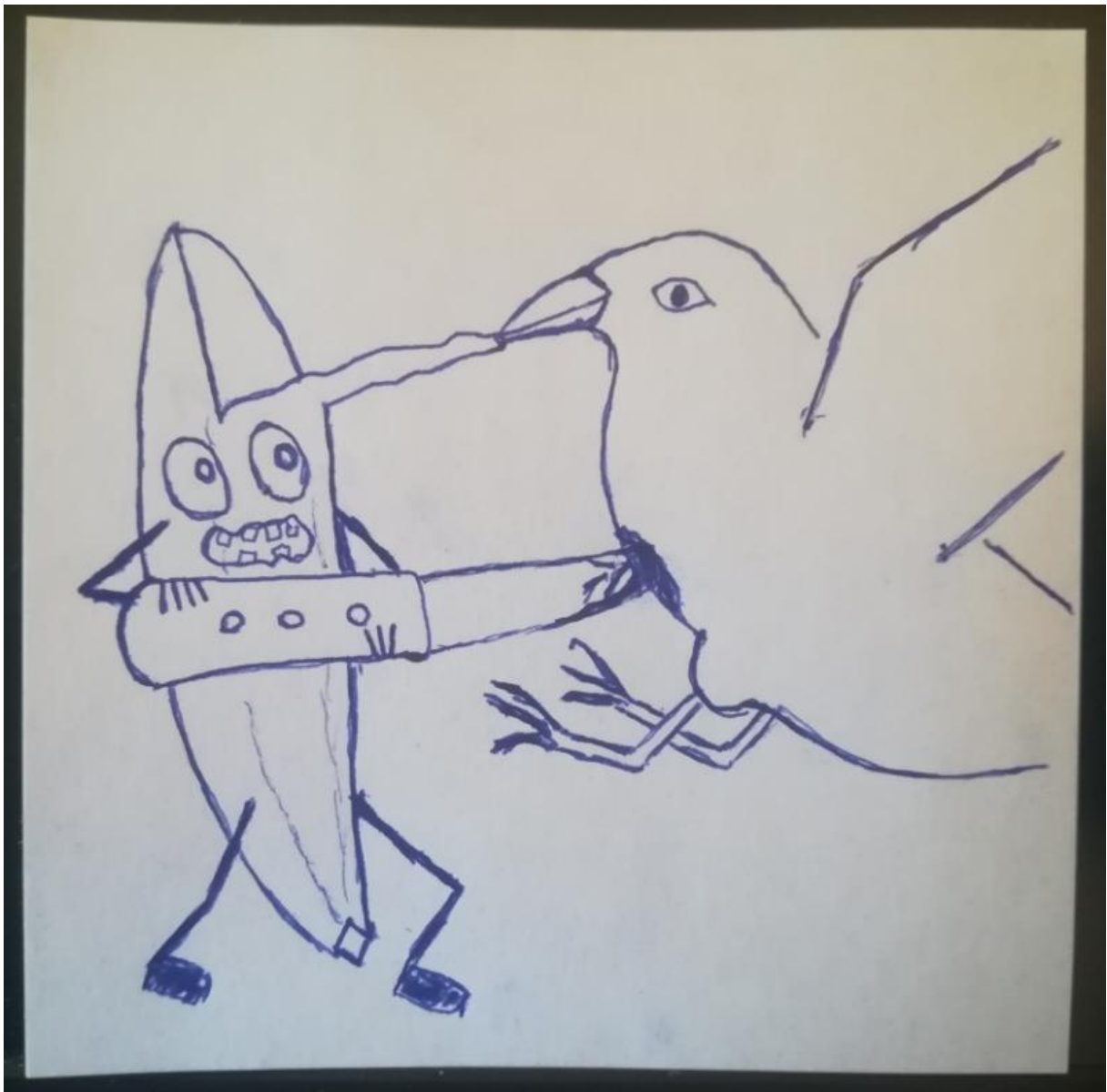

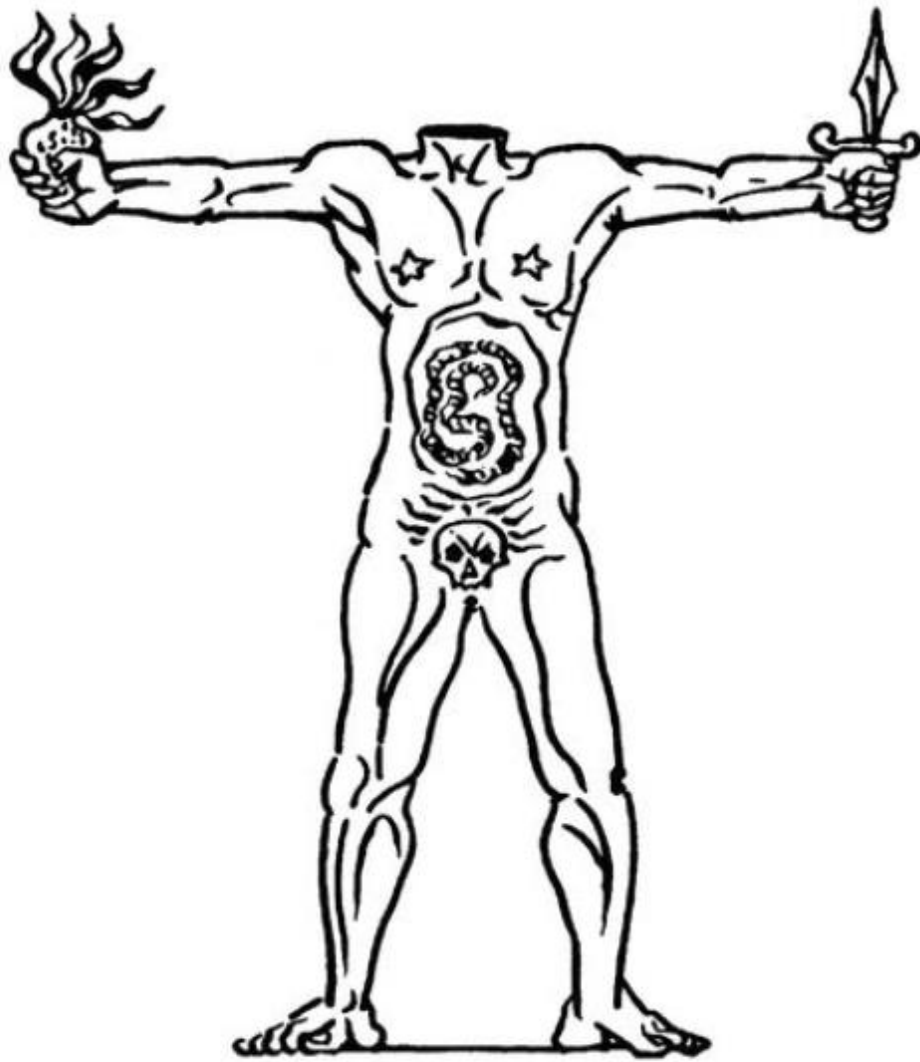
👍 9 🗨️ Válasz • Megosztás >

Eddig el is került a figyelmem, hogy **Decentralizált** másik műve shortlistes lett: szóval nem is értem, miért vekengett alább a művészeti szcéna belterjességéről. Jóformán befutott enber. A döntős műve viszont elég nyugtalanító: a legtöbb kritikus talán rávágná, hogy túlságosan is korhoz kötött, és az eljövendő generációk csak nehézségek árán tudják majd értelmezni az aktuálpolitikai utalásait. Én azonban attól tartok, épp ellenkezőleg fognak alakulni a dolgok, és még az unokáink számára is érthető lesz: csak ők talán már Ráhelt látják majd bele a sasba.

Ha már itt van **povalyacs** is, elárulom, hogy az ő műve az egyik, amelyik a legközelebb áll a szívemhez, mert a számomra oly fontos szürrealizmus közvetlen örökösének érzem. És ahogy a szürrealizmus a szabad asszociációkon alapul, úgy bennem rögtön André Masson A madarak vére című képe elevenedett meg, amikor megláttam a rajzát: alighanem csak a cím miatt, de amúgy Masson egyéb rajzaira kifejezetten hasonlít is. Érdekes, hogy ő egyáltalán nem humorosan próbálta összefűzni a kötelező motívumokat, én legalábbis valódi tragikumot érzékelek az alakjain, akinek a küzdelme nagyon sok mindent szimbolizálhat a párkapcsolati viaskodástól kezdve a lelket marcangoló sötét halálmadarakkal folytatott küzdelemig.

A szervezőbizottság elfogulatlanságát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Riam még egy raklapnyi parány ellenében sem volt hajlandó bevenni a shortlistbe sem az én műveimet, sem **R.I.P.ityoméit**, holott mindketten több alkotással is jelentkeztünk. Szóval ugyanilyen részrehajlás nélküli szellemben szólok most pár szót a Burgaszi Mágusról, aki látszólag részben a warholi pop-artos, részben az op-artos vonalat képviseli. De csak látszólag: mert míg Warhol a popkulturális ikonok és termékek sokszorosításával elsősorban a fogyasztói társadalom felett gyakorolt ironikus kritikát, R.I.P. ugyanezekkel az eszközökkel inkább a saját sokarcúságát, valamint a világ sokoldalúságát (ld. Rubik-kocka) fejezi ki. Azt hiszem, ő az egyik legalanyibb művész körünkben, noha a geometrikus formák és ready made-ek láttán ez csak az offoldisták előtt tárul fel ezekből a művekből. Ezzel természetesen rácáfol arra az újabb műelemzői vélekedésre is, hogy a művész személyisége, életrajza, foglalkozása mit se számít az értelmezésben. Mert hát egyrészt tudjuk, hogy matematikus ön, akit talán már gyerekkora óta lenyűgöznek a sorozatok, aki örömet leli a variabilitásban és a szimmetriában, egyfelől tehát a szabályokban, vagyis olyan ember, aki szenvedélyesen derivál meg integrál (bármit is jelentsenek ezek) - ugyanakkor merőben más, mint amilyenek egy matematikust képzelnénk: rajong a nótáért, a tojásokért (kulináris és egyéb értelemben is), a söritalért meg a rozéért, azaz megrögzött hedonista. Én tehát amolyan modern Szókratésznek gondolom, aki elbizonytalanít minket sztereotípiáinkban, és akivel mítoszról és tudományról is eltársaloghatna az ember az Ilisszosz partján. A fentieknek pedig egyáltalán nem mond ellent harmadik, érett muróista stílusban készült alkotása sem, ami épp az ő nagyon is összetett mikrokozmoszának vagy személyes mitológiájának lenyűgöző inventáriumát tárja elénk, akár egy Tolnai Ottó-költemény.

R.I.Pityom

10 órája

PhotoMania

Válasz • Megosztás >

R.I.Pityom +

6 perce

letöltöttem a Gimp-et

Válasz • Megosztás >

Fity Mátyás szerint túlgondolom a képeket, de engem az övé is eléggé felkavart: és nem is azért, mert egy örök mítosz- és mesetoposzt jelenít meg, leegyszerűsítve Dávid és Góliát, vagy a sötét hatalmaknak kiszolgáltatott kisember vagy védtelen gyermek küzdelmét, hanem mert elsősorban nemzedéki művésznek gondolom. Nem tudom, mennyi idős, de vagy az életkora, vagy beleérzőképessége révén ennek az animációs filmnek a parafrazeálásával elemi erővel idézte fel bennem azt az unalmat és szorongást, ami a kései kádárizmusban töltött gyermekkorom vasárnap délutánjain tört rám az el sem kezdett házi feladaton rágódva. És ezt a gyermekkort, amibe már beszivárogtak ugyan a nyugati kultúripar termékei, alapvetően mégis olyan komor és vigasztalan dolgok határozták meg, mint a rakétamászóka, a beton pingpongasztalok és az iskolai köpeny - és akkor a bűnös rezsím ezt olyan súlyosan depresszív rajzfilmekkel tetézte, mint az Egér a Marson vagy a Leo és Fred... Egyetlen móka kínálkozott volna akkoriban, mint korabeli Offolda: a Technocol Rapid, de szipuzni sose mertem. Na ezt idézted fel bennem, Fity Mátyás!

A kurátor megjegyzése: mielőtt egy ilyen komplex elemzés megszületik, rengeteg kérdés vár pontosításra, ezt példázza Morális vívódása : Nagyon kifejező tekintetek... de vajon a süni a késért könyörög, mert derogál neki kézzel enni a banánt, mint Pepi barátunknak, vagy a bagoly inkább fenyegeti vele? Sztómazsákja van a süninek?:(

Igazán felhőtlenül derűs alkotás - talán a kés mint kötelező motívum miatt - viszonylag kevés érkezett, de az egyik egészen biztosan **Rami Kitty Kissé**, amiről mindannyiunknak egy híres festmény címe juthat eszébe: Reggeli a szabadban! - ezzel együtt pedig nyilván bennetek is feléled az utolsó valóban boldog békeidő utáni nosztalgikus vágyakozás. Habár Rami képe egyáltalán nem ábrázol emberalakokat, így - fájdalom - női aktokat sem, mint Manet, és a jelenet sem egy bukolikus francia tisztásra, hanem sejtetően kőbányai közegbe helyezte, épp a fantáziát megkötő konkrétumok hiánya miatt kalandozhat szabadon a képzeletünk. Az asztalon látható zöldfűszerek bennem óhatatlanul is olyan képzeteket keltettek, hogy egy napfény verte provence-i udvarház verandáján járunk, valamikor a 18. század derekán. Az asztalhoz hamarosan visszatér az úrikisasszony, aki épp egy szépségpöttyöt ragaszt fel a bal arcára a budoárban (nem a piszoárban, prolik!), hogy végre megkóstolhassa azokat a korban újdonságnak számító csemegéket - a kávé, a banánt (amit ő még bájos naivitásában késsel-villával eszik) és a rumot -, amelyeket rabszolgakereskedéssel foglalkozó, amúgy kegyetlenségéről híres nagynénje küldött neki Martinique szigetéről a gyarmatárkereskedővel. Ó, miért nem lehetek én is akkora festő, mint Fragonard, hogy hüen visszaadhassam ezt a jelenetet!

Rami Kitty Kiss (UA, 🇺🇦 🇩🇪) DD 👤+

egy órája edited

ha ez így okés?
törpepályázat

És még merje valaki azt mondani, hogy létezik "női" művészet, mint olyan, ha Rami képe után, mondjuk, **Ernoke** alkotása kerül a szeme elé! Én azt mondom, örüljétek, ha kissé értetlenül álltok előtte, mert az az jelenti, hogy titeket sose gyötört álmatlanság, és még sose lett úrrá a 20. század rémségein edzett tudatotokon a létbe vetettségtől való félelem és reszketés, az elemi egzisztenciális szorongás. Igazság szerint ez az a mű a negyvenvalahány pályamű közül, amire azt mondom: na, ez igazán autentikus művészi vízió, ami Yves Tanguy vagy Roberto Matta amorf parányait és holdbéli (netán mélytengeri?) vidékeit idézi - mert ilyen tájakat és lényeket bizony sosem fogtok viszontlátni odakint, az ún. világban, csak az agysejtek és idegrostok közé szorult végtelen jeges térségekben!

Maradjunk hát a nőknél, ha el is vetettük ennek a fajta kategorizálásnak a létjogosultságát. Különös fricska a sorstól, hogy épp egy jelenleg súlyosan látáskárosult művésztől, **Ann Arch**-tól érkezett a legtöbb alkotás - de nem is az a kunszt, hogy (egy tőlem nem idegen ízléstelen tréfával élve) az alkotástól is vérszemet kapott. Hanem hogy négy munkája miféle változatosságot mutat, mintegy a figurális ábrázolás egész fejlődéstörténetén végigkalauzolja minket. Vegyük sorra:

- egyrészt a legmodernebb technológia igénybevételével merészen újragondolta Brueghel realista alkotását, megidézve a híres bibliai jelenetet, amikor Jahve banánesővel sújtotta a köcsög egyiptomiakat

- rákövetkező képe a Nagy Madáristenről mégis az archaikus barlangrajzok vagy a kultikus, totemisztikus törzsi művészet világába repít minket: de hiba volna azt gondolni, hogy ezzel a kezdetleges képi ábrázolásmódot akarta volna illusztrálni vagy imitálni. Szinte biztos vagyok benne, hogy épp az ellenkezőjéről van szó: Ann Arch nem a művészettörténet kezdő-, hanem végpontját jeleníti meg, amikor a legelemibb jelekké absztrahálja a valóságot

- két fenti, igen rövid korszaka között készült, nagyon is logikusan, egyik még figurális, de már avantgárd alkotása, az én egyik befutóm: még nem láttam annál a madárénál élettelenebb tekintetet! Nem egy bizonyos madár halálát ragadja meg, hanem magát a holttest dermedtségét! És micsoda dráma vezethetett ehhez!

- és persze ott a shortlistes műve, amit Windspeed segített neki formába önteni. Megannyi lehetséges értelmezése közül én csak a sajátomat említem, miszerint az önmagát emancipáló női princípium kiszabadul a konyhából, és diadalmasan lemetéli az egész fallocentrikus világképet. A végeredmény pedig összhatásában kísértetiesen hasonlít a cseh szürrealista Jindrich Styrsky egyik alkotására!

Ann Arch ua

36 perce

na jó, utolsó. ezt egy mi készítette, én biztos nem tudtam volna megvalósítani.

Banánt szüretelő madarak szalonnáznak ebédidőben

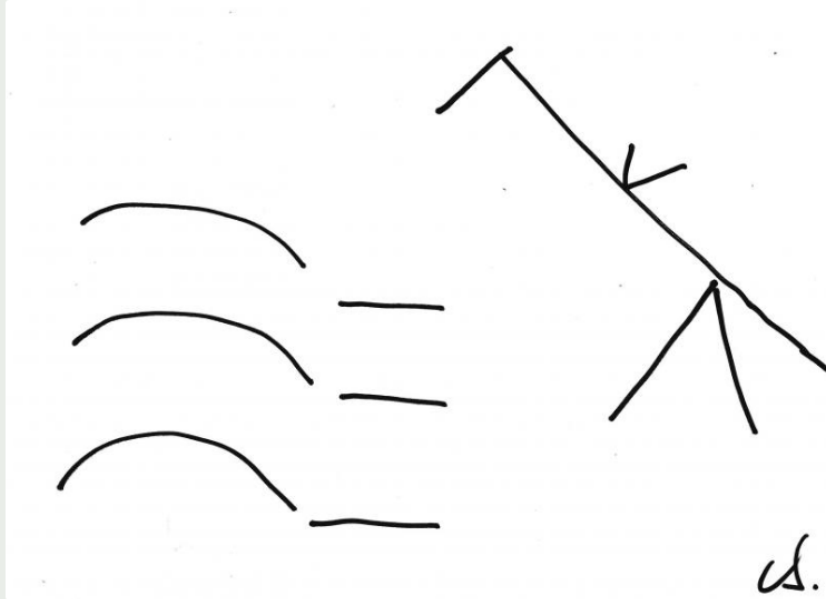
👍 8   💬   Válasz • Megosztás >

Ann Arch ua

43 perce

hoztam egy minimalistát is, hogy legyen. a címe: A banánok késáldozatot mutatnak be a Nagy Madáristennek

👍 8 🗨️ Válasz • Megosztás >

Szexuális Zaklatás Pandának persze már a nevéből és az örült homlok-kihívásából is sejthettük, hogy vérbeli akcionista provokátor, aki önmagát sem rest kiszolgáltatni - de hát a nagy költő, Paul Celan vagy épp Marina Abramovic és más body artistok szerint épp ebben a gesztusban, önmagunk kiszolgáltatásában áll a művészet lényege. És talán épp az ilyen radikális tetteket látva kapunk kedvet hozzá mi is, hogy fesztelenül kövessük a példáját. Ez pedig nem kisebb dologhoz vezet, mint a szabadsághoz. Tulajdonképpen neki szánám az installáció-különdíjat, már csak azért is, mert rajta kívül senki nem alkalmazta a hatvanas évek neoavantgárdjának ezt a ma már paradox módon klasszikusnak nevezhető műfaját. A kötelező motívumok miatt persze nem használhatta a saját, már-már szakrális jelentőséggel felruházott kellékeit (a pandajelmez alighanem olyan lehet neki, mint Beuysnak a jakzsír és a gerendák), de így is sikerült szemem köpnie a művészetről alkotott kispolgári, szánalmasan földhözragadt fogalmainkat. Mert mit mond azzal az abszurditással, hogy minden összefüggés nélkül elénk baszarintott egy kacsát, banán helyett egy cső kukoricát meg egy smaragdnyelű kést? Hát azt, hogy a képzelet korlátozhatatlan. Azt üvölti az arcunkba, hogy az anyátok csipáját: fogjátok fel végre, hogy ti adtok jelentést a dolgoknak, a ti befogadói tekintetek hozza létre a műalkotást! Nincsenek többé hierarchiák! Kicsit irigylem is, amiért ő feltehetően tényleg az ópiumszívó aszasszínok mottója jegyében éli az életét, márpedig az úgy szól, hogy "semmi sem igaz, tehát mindent szabad".

saját anyám vagyok : Érdekes. Úgy véltem a "csalás" abban rejlik, hogy a kukorica elvonja tekintetünk a tányér mintájáról, ami nem más, mint stilizált banánvirágok. Banánvirágok! Ez már filozófiai mélység vagy magasság ugyanis a banánvirág csak a gyümölcs ígérete, de nem maga a gyümölcs. A gyümölcs célja viszont egy új banánvirág létrehozása, ami ciklusban szemlélve az eternal recurrence kivetülése. Ördögi szimbólumvilág! Valódi zsenialitás!

ŦĦŦŦ : + ahogy a nembán banán sárgája visszaköszön a tányér mintában ott a só a kék csészében ott a kék a tányéron is, a kék meg a sárga létrehozza a zöldet... és a kacsza zöldje a kés zöldjében.. a tökéletes színek, ahogy Mamlakat bátor hőségolyóinál is.

Morális kényeztetés sompolygó: És maga a tálca talán egy tó, vagy maga a kozmosz, amiben ezek az egymáshoz semmilyen módon nem kapcsolódó dolgok mégis össze vannak zárva? Majd talán elmeséli egyszer Panda...

ŦĦŦŦ: A fa semlegessége, a fa mindenhez jó, a természet színe, sokkal jobban, mint a levél zöldje tökéletes keret mindenhez. Lágyítja a szemtelenséget. De csak egy picit.

ua Szexuális Zaklatás Panda → Morális kényeztetés sompolygó

7 órája

 3 Válasz • Megosztás ›

Északeletdélnyugatoszét kommentársunk gyakran felbukkan, de viszonylag hallgató ember - néhány dolgot azonban így is megtudhattunk róla, pl. hogy saját bevallása szerint kicsit hasonlít a jetihez, szereti a nyelvpiercinges csajokat, és hogy azon kevés offoldások egyike, aki valódi munkának nevezhető munkával keresi a kenyerét. Kézi technikával készült rajza szempontjából azonban még fontosabb észben tartani, hogy szenvedélyes horgász, aki olyan alaposan ismeri a lápi világot, mint egy pesti Matula bácsi. A vízparton töltött hosszú óráknak és alapos megfigyeléseinek köszönhetően ő az egyetlen, aki a klasszikus természetábrázolást választotta, kézügyességének hála pedig ugyancsak az egyedüli köztünk, aki még a laikusok számára is felismerhető formában képes papírra vetni egy - persze nem éppen természetes táplálékát fogyasztó - kárókatona képmását. (Amúgy meg - ennek is tanúbizonyosságát adta - még egy aranymálinkót is első blikkre felismer! Már ha tényleg van ilyen madár, és nem csak szívatott.) Van azonban valami furcsaság ezen a képen, amiről csak a pályázati kiírás ismerői sejtethetik, hogy mélyebb értelmet hordoz: ti. a kés/kész szójáték, ami elsőre megdöbbenően hat egy mind témáját, mind letisztult stílusát tekintve ennyire hagyományos művön. Talán egy egyszerű vicc, fricska? Nem hinném, mert az is feltűnt, hogy Oszét meglehetősen kedveli a távol-keleti popkultúrát, és így talán a zen szellemiségtől sem maradt teljesen érintetlen. Ennek a hirtelen meghökkenést keltő elemnek az alkalmazása erősen emlékeztet a zen tanmesék, azaz koanok paradox logikájára, amikor is a mester hosszas magyarázatok helyett egy botütéssel, egy pofonnal, egy kacajjal vagy épp egy abszurd kérdéssel világosítja meg a tanítványt. Ezeket a történeteket minden elemzés elrontja, épp a lényegük vesz el, ha a kifejtésükkel kísérletezünk, ezért illusztráció gyanánt idemácsolok egyet - és ennek révén szerintem ti is rögtön megvilágosodtok, hogy miféle kapcsolatot is érzékelek a zen és Oszét műve között:

"Mester, hogyan érhetem el a megvilágosodást?"

- Nem így.

- Akkor hát hogyan?"

- Így sem.

A tanítvány ekkor megvilágosodott."

saját anyám vagyok: Az is fontos kompozíciós szempontból hogy mi NEM látszik a képen. Test nélkül csak a tudat és a szellem székhelyei lettek megörökítve. Fontos ez az utalás a materializmust glorifikáló világunkban.

Cobain fya már több topikban alaposan meglepett: leginkább azzal, hogy a bennem kicsit szorongató emlékeket idéző rajzfilmek, képek, egyebek az ő szívének bizony kedvesek - így aztán arra számítottam, hogy valami látványra is felzaklató dologgal fog pályázni. Nem így esett, mert az Offolda sokat próbált közösségét két dolog nem tudja meglepni: a Fidesz mértéktelen gecizmusa, ill. a gasztronómiai perverzitások, mely utóbbiakhoz viszont elég toleránsan viszonyul. Egy banánkoszorúval övezett, feltehetően azzal is fogyasztott grillcsirkén itt senki nem botránkozik meg: maximum azon, hogy ki engedhet meg magának ilyen fényűzést a szankciós bonbazápor és a háborús infláció idején. Vagyis Cobain fya nem az új keletű gasztrosznobizmus apológiájával

vagy kritikájával kísérletezik, hanem a 16-17. századi németalföldi - nota bene brüsszeli! - mesterek hagyományát folytatja, akik a tőkefelhalmozást már nem isten ellen való vétékként értelmező protestáns etika jegyében az ételeket ábrázoló csendéletekkel fitogtatták a polgári jólét nyugalmát, azaz a fesztelen dőzsölést. De még egy ennél is fontosabb leckével szolgált számomra ez a mű: nevezetesen, hogy nemcsak a művészet utánozza a valóságot, hanem bizony a művészet is visszahat az életre. A kép láttán felhorgadó proletár indulatom legyűrése után ugyanis annyira megkívántam a grillcsirkét, hogy elmentem venni egyet - de a mi környékünkön, ha hiszitek, ha nem, még annak a zacskójára is lopásgátló kerül az üzletben.

Vanmá Professor már az alkotásba feccölt lelkesedés és munkamennyiség miatt is különdíjat érdemelne: nyilván nem véletlenül válogatta be a shortlistbe a Riamból álló ötfős zsüri összes tagja, a képen látható enteriőr autentikus atmoszféráját pedig már előttem is többen méltatták. Mivel szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy a kőbányai kínai kifőzdék, a Pornhub algoritmus és a zsenge koromban több mint három hétig üzött kungfunak köszönhetően magam is oly alaposan elmélyedtem a Távols-Kelet különböző kultúráiban, hogy máig is feng shui elvek alapján étkezem, arról szólnék pár szót, hogy tulajdonképpen mit is ábrázol a kép. Mert a madarat, a banánt és/vagy a kést humorosan, abszurdan kombináló pályaművekkel ellentétben, amelyek épp a valóság összezavarására és kibillentésére helyezik a hangsúlyt, bármily meglepő: a Professor valami nagyon is valóságos dolgot ábrázol. Olyasmit, ami - még ha csak szellemi síkon is -, de igenis ténylegesen végbemegy, amikor a megfelelő elmélyültséggel végezzük a harcművészé váláshoz szükséges mentális és fizikai gyakorlatokat. Ez az a pillanat, amikor mint csúf bábból (banánból) a pillangó (aranymálinkó), kibomlik belőlünk az oly régóta áhított emberfeletti lényünk, és végre azonosulhatunk vele. Ugyanolyan momentuma ez az átlényegülésnek - ahogy ezt a Részeges karatemester című ősi szakmunkából mindenki tudhatja -, mint amikor a különböző állatokat imitáló harcművész tulajdonképpen mindenestől az adott állattá válik. A pengén olvasható felirat azonban azt sugallja, itt nem a Professor gyilkos Hattori Hanzo-pengévé (szerk.: az alkotó szóbeli közlése alapján Sashimi-késsé) való egyéni átlényegülésének vagyunk tanúi, hanem annak, ahogy az Offolda különböző szaktudással, élettapasztalatokkal stb. bíró tagjainak emelkedett, ámde akkor is csak partikuláris szelleme péntek esténként egyfajta pengeéles kollektív intellektussá forr, mintegy a mindentudás és mindenhez is értés egyedüli és jogos letéteményesévé válva. Egy paradoxonnal élve hát én vagytok a legélesebb kés a dodzsóban.

saját anyám vagyok :A kép arányai szintén említést érdemelnek. A szimmetria szembeötlő, ugyanakkor ez csak a látszat, hisz az ázsiai művészet megveti a szimmetriát amit az aranymálinkó visszaforduló tekintete tör meg. Az aranymetszés sem maradt ki, ugyanis a kés pengéjéhez úgy aránylik a banán, mint a banánhoz a málinkó. Mesterek mestere az alkotó.

Vizsgáljuk most meg egy újabb shortlistes mester, **Somitomi** madarát, az egyik legbecsesebb alkotást. Bevallom, először én is lépre mentem (és van egy olyan gyanúm, hogy a kedves állatábrázolásokat kedvelő Riam is), amikor rögtön elképzelték a felszín és a forma: hogy milyen ötletesen ötvözi egyetlen figurában a három kötelező elemet, és csakis azokat, mindenféle felesleges körítés meg flanc nélkül. Na és a színek! Melegek, természetesek és harmonikusak, a madárka formája annyira barátságos, hogy jóformán a madárka vagy madárkaság archetípusának tekinthetnénk. Első gondolatom az volt, hogy akár folyosói sormintának is elmenne egy óvoda falán, vagy falvédőnek egy gyerekszobába. Jobban megnézve azonban rájövünk, hogy ezzel a madárral

valami nem klappol... A csőre kés, a szeme bekötve, de valamiért mégsem egy minket fenyegető gonosztevőnek érzékeljük, hanem egy, a légüres semmibe belevetett önmarcangoló léleknek, aki azért fedi el a szemét, mert a saját démonaival való szembesüléstől fél. Farktolla csonkaságából csakis arra következtethetünk, hogy esetében az autoagresszió már a fizikai önsebzésig fokozódott, amivel az alkotó talán egy, a karanténidőszakban szinte népbetegséggé váló jelenségre reflektál. Mélyen egyetértek az üzenetével: figyeljünk egymásra ebben az elidegenedett világban, vegyük észre egymáson a depresszió, a skizofrénia vagy egyéb mentális zavarok árulkodó jeleit! Biztosan veletek is megesett már, hogy egy látszólag kiegyensúlyozott ismerősötök (nevezzük pl. Lannister Jolánnak), egyszer csak baljós hörgéseket hallatott, hogy aztán három-négy nap múltán kalaplengetve üdvözljön titeket, mintha mi sem történt volna. De hát hogy is ne szoronganánk az általános értékválság és az értékvesztés korában, amikor annak ellenére, hogy lépésről lépésre, a szemünk előtt valósítják meg "valakik" a Soros-tervet, épp úgy, ahogy azt az illuminátusok megírták a Mein Kampfban, amikor már ott tartunk, hogy a buzer... melegek kedvükre festhetik szivárványosra az utcabútorokat, folyamatosan azt önti ránk a média, hogy magunkban keressük a hibát, hogy nem vagyunk jók úgy, ahogy vagyunk! Nem mondom, hogy nem kell önreflexió meg önkritika, de épp az ilyen elbizonytalanított lelkekre utaznak a krisnások, a hitgyülisek meg a buz... dzsnederlobbisták, hogy bulimiába hajszolják őket. Most nem akarok egy műelemzésben belemenni a konteókba, mert szerintem is baromságok, de azért azt senki nem állíthatja, hogy a Szaniszló meg a Drábik hülye lenne. Na, a lényeg, hogy ha úgy érzitek, segítségre lenne szükségetek, hívjátok a krízishelyzetben lévőknek rendszeresített, ingyenesen hívható 116-123, vagy 06 80 820 111 telefonszámot. Amennyiben másért aggódtok, ezt az oldalt ajánlom figyelmetekbe: www.ongyilkossagmegelozes.hu

saját anyám vagyok : Klasszikus átlós kompozíció, jobbról balra emelkedve, a közelkeleti sémi népek számára hordozva pozitív üzenetet. Az egyszerűség ne tévesszen meg senkit! Alaposan átgondolt vonalkezelés látható a képen. Négy enyhe ívhez (has, banán és hát) csatlakoznak körök (fej, szem) és szögletes vonalak (farok, lábak). A ma már említett aranymetszés arányaihoz igazodva! Született tehetség!

Igazán nem tudom, miért rettegett **Gabriela** attól, hogy ő is sorra kerül, mert annyira aberrált azért én sem vagyok, hogy még az ő szívmengető alkotásaiba is bele tudjak látni valami ocsmányságot. Így aztán bátran le is merem írni talán szentimentálisnak ható gondolataimat, mert Gabriela amúgy is alig van itt, talán nem is olvassa majd őket. Gabriela egyértelműen az ún. "naiv művészek" csoportját gyarapítja, de itt a naiv szót ne pejoratívan értsük (meg hát hogy is lehet ezt pejoratívan érteni?): Oto Bihalji-Merin művészettörténész nevezte így azokat az ösztönös alkotókat szerte a világon - kezdve a grúz Niko Piroszmanitól a francia Henri Rousseu-ig -, akik az elemi humánus jegyében egyszerűen tudomást sem vesznek a nemzeti, vallási, ideológiai stb. kötöttségekről. Ők alkotják - hogy úgy mondjam - a jámborok köztársaságát, és ezért Malmőtől Kefalóniáig bárhol rokon lelkekre lelhetnek, és otthon érezhetik magukat. Egyes vallási hagyományok úgy tartják, hogy bár az ilyen emberek ennek nincsenek tudatában, de miattuk nem pusztítja el isten a világot a picsába. A naiv művészek - teljesen logikusan - szinte kivétel nélkül, mint Gabriela is, a kétdimenziós ábrázolást választják, jól tudják ugyanis, hogy művészi hitelük

egyetlen fokmérője a szív tisztasága és szelídsége, nem pedig holmi maníroskodás, azaz a tanulható meg bazári dolgokkal való formai zsonglőrködés. (És alighanem a naivoknak ez a közös formajegye ad tápot annak az offoldás körökben egyre erősödő gyanúnak, hogy Gabriela azonos az ún "gonbos" és "kavicsos" művésszel.) Alkotásainak állandó motívumait már mind jól ismerhetjük, azt pedig, hogy a kötelező elemeket hogy kezelte, Wotan már szépen kifejtette. Én csak annyit jegyeznek meg, hogy a naiv művészetben épp az a kunszt, hogy nem lehet *művelni* - annak bizonyosságául pedig, hogy Gabriela mennyire autentikusan őrzi azt, amit a klasszikus kínai költészet egyik visszatérő fordulata a "tavasz első leheletének" nevez, idecsatolom egyik ifjú hozzátartozója pályaművét is (amelyik egyben a "későn beérkezett művek" kategória nyertese is). Egyvalamit azonban még akkor sem hallgathatok el, ha tudom, hogy a művészek szívesen és joggal folytatnak úgymond bohém életvitelt: mert az utolsó kép mégiscsak felvillantja, hogy mivé fajulhatnak még egy harmonikus lélek víziói is, ha a Banbi rabjává válik.

Gabriela

19 perce

Egy elkésett pályamű a szigetről.
Ezzel kívánok jó reggelt!

4

Válasz • Megosztás >

Gabriela

7 perce

Utolsó pályaművem.. a piros esernyő ezzel elfogyott, banán meg nem is volt..

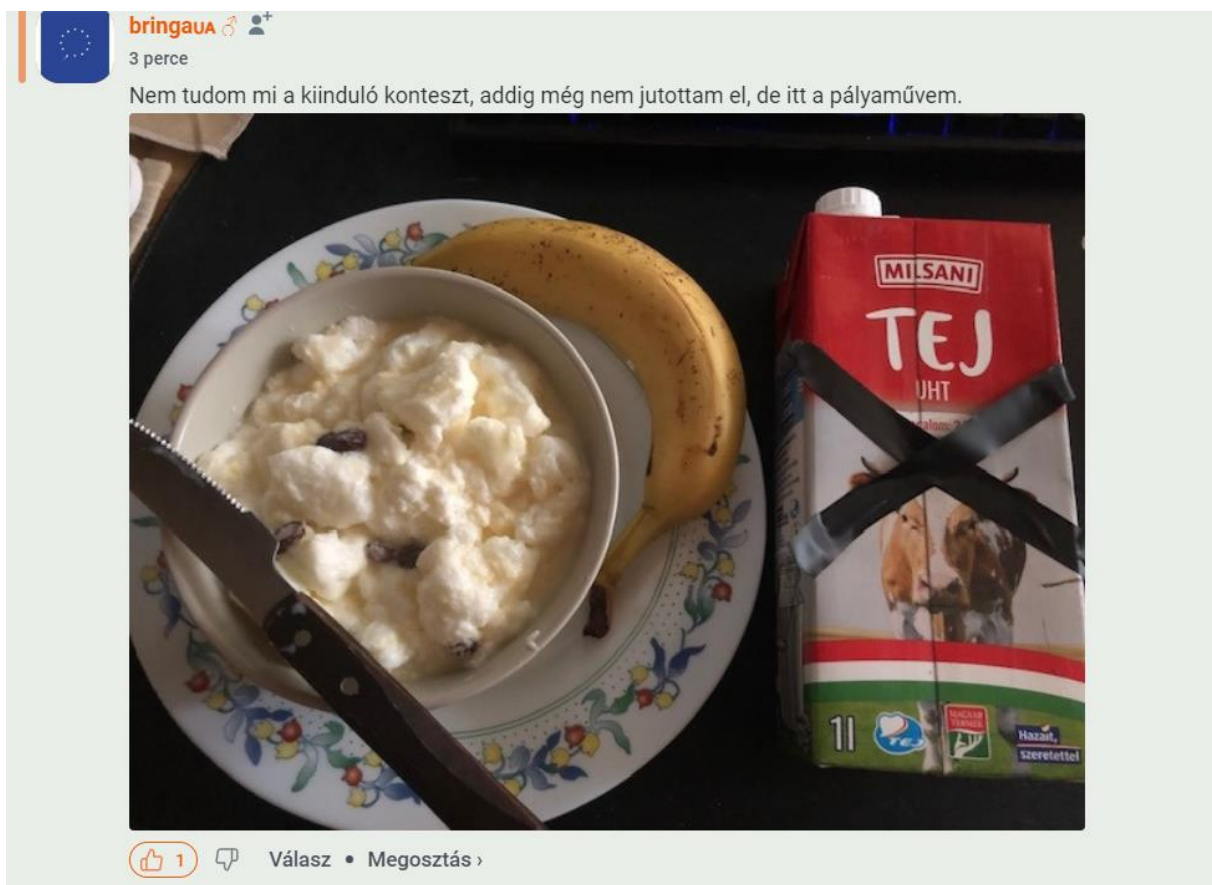

1

Válasz • Megosztás >

Némiképp korrigálnom kell magam, mert Szexuális Zaklatás Panda mellett **bringa** kolléga is egy hagyományos installációval jelentkezett - de talán nem véletlenül feledkeztem meg róla, ugyanis félretettem, halogattam az elemzését: mígnem aztán be kellett látnom, hogy e műnek talán éppen az a tanítása, hogy a saját korlátaimmal szembesítsen. Olyan, mint a kozmosz mélyéről érkezett fekete gránittömb az Űrodüsszeiában... csak nézzük, és azt érezzük: hatalmasabb nálunk, mágikus vonzerővel bír, de nem tudjuk megfejteni az üzenetét. Hiába igyekszünk közelférkőzni hozzá rációval, hiába próbáljuk szabadjára engedni a képzeletünket, hiába rágcsálunk csattanó maszlagot, hogy megnyíljanak "az észlelés kapui": sutba vágthatjuk több évtizedes művészettörténeti bűvárlásainkat. Az egyetlen bennem felmerülő értelmezést - ti. hogy a művész ökológiai megfontolásból buzdít minket arra, hogy a szarvasmarhák által kibocsátott metángáz-mennyiség csökkentése érdekében inkább madártejet fogyassunk - leírni is alig merem... de talán mégis erre utal a tejesdobozon szigszalaggal áthúzott tehénfej. Az pedig végképp nem fordult meg a fejemben, hogy az a szigszalagkereszt a sztriptíz táncosnők mellbimbótapaszára hajaz. Csupán azt szeretném remélni, hogy mazsolák úszkálnak abban a tálkában, és egy csipetnyi fahéj sem hiányzik róla.

A Babilóniai Talmud azt mondja, hogy akitől valami fontosat tanultál, azt úgy kell tisztelned, mint az apádat. Na de hogy tiszteljen az ember a saját apjaként olyasvalakit, aki a saját anyjának vallja magát? Talmudisták generációi keresték erre a választ, de halálos ágyán még Teitelbaum Mózes, a sátoraljaújhelyi csodarabbi is bevallotta, hogy sosem lelt rá megoldást - ám nem is ez a lényeg. Hanem hogy vacog a fogam, és reszket a térdem, ha belegondolok, hogy egy olyan felülmúlhatatlan művész munkáit kellene itt méltatnom, aki művészetelméleti, kompozíciós és technikai tudását nyilván a műveiben is teljességgel kiaknázta. Mert lehet ugyan, hogy sok hülyeséget beszélek, de rögtön észreveszem, ha valakinek a Barcsay-féle Művészeti anatómián edzett kézügyessége és kiforrott rajzstílusa van (igen, épp ezért merült fel bennem első rajza láttán, hogy tán plagizált - mea culpa!). Ennyire élethű - pontosabban ebben a stílusban készült - madárábrázolásokat utoljára Schmidt Egon, gyermekkoromban oly nagy kedvvel forgatott Csalafinta madarak című művében, természetrajzi metszeteken meg a Fürkész-könyvekben láttam. És mondhatom, azóta is teljesen odáig vagyok értük! De nem jobban, mint a szürrealizmusért, amit az örült Lautréamont gróf egyik metaforája nyomán a Szürrealizmus első kiáltványa úgy határozott meg, mint ami "az esernyő és a varrógép találkozása a boncasztalon". Na most épp az volt a szürrealisták és dadaisták kedvelt szórakozása, hogy az abszurd vicceket - mint pl. a fenti talmudi kérdés -, képzettársításokat és költői képeket szó szerint véve ábrázolták, de a legvalóságosabb módon ábrázolva a metaforát vagy hasonlatot stb. alkotó elemeket. A műbírálok általában ódzkodnak attól, hogy idejekorán kanonizáljanak valakit, de én kimondom, bassza meg: **saját anyám vagyok** egy Man Rayhez, Max Ernsthöz vagy Victor Braunerhez mérhető vérbeli szürrealista (még akkor is, ha első alkotása a fluxus és a neoavantgárd szellemében teljesen a szemlélőre bízta is az interpretációt). Ezek után talán szemtelen törleszkedésnek hat, ha bevallom, hogy magam is a szürrealista örökség és a muróista szellem ötvözésére tettem kísérletet a pályaműveimben - így hát már akkor nyertesnek érezném magam, ha azokról saját anyám rittyentene majd pár sort közös galeristánk katalógusába.

Pszipszina, akinek a nevét remélem most nem úgy írtam, ahogy rendre félreolvasom, valami olyan égtájon tengeti életét, ahol az európai művészet bölcsője ringott: de mielőtt megkérdeznétek, ezt nem a banán euróban feltüntetett árából sejttem, hanem abból a kifinomultan stilizált ábrázolásmódból, amihez csakis a knósszoszi palota falfestményeinek rendszeres és elmélyült tanulmányozása vezethette el. Csak a laikusok hihetik ugyanis, hogy a művész mesterségbeli tudásának egyedüli fokmérője, hogy mennyire valóság-hű módon ábrázolja tárgyát, még pontosabban: hiba volna azt gondolni, hogy a valóság-hű kifejezés a minden apró részletre kiterjedő, hiperrealizmusra való törekvéssel azonos. Valóságosabb ábrázolása-e vajon egy macskának, ha minden szőrszálát külön megfestjük, mint ha épp csak felskicceljük egy jellemző mozdulatát, ahogy azt Pszipszina tette, a macskaság lényegét ragadva így meg? Na ugye. Épp ez a készség teszi a mestert. Ezért van az, hogy az igazán nagy festőknek még a krokikkal teli vázlatfüzeteit is valóságos műalkotásnak érezzük... Így és ezen a nyomvonalon haladt volna elemzésem, ha tévedhetetlen tekintetű kritikustársam, saját anyám vagyok, meg nem osztja velem egy számomra egészen felkavaró felismerését: ti. hogy Pszipszina művészi látásmódja talán a klasszikus, valóságos macskakultuszban tobzódó japán fametszetek hagyományában gyökerezik - és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az alanti illusztráció. Persze ez nekem is eszembe juthatott volna, ha a Micsikóval, a Murphynél is agyzsibbasztóbb zenéket kreáló dízsélánnyal folytatott afférom után nem utáltam volna meg szívből és életreszólóan az összes japcsit, a beteges, csáperotikás, perverz kultúrájukkal egyetemben, hogy azt a bugyiautomatás kurva anyjukat... na de elkalandoztam, és már nem is gondolkodom így. Pszipszina és saját anyám vagyok ugyanis nemcsak arra nyitották rá a szememet, hogy nem szabad bezárkózunk az eurocentrikus látásmódba, hogy a művész tekintetét nem homályosíthatják el személyes sérelmek, de arra is, hogy nem szabad egyetlen nő miatt előítéleteket táplálnunk egy egész nációval szemben. Régi igazság, de a művészet révén tényleg jobb emberré válhatunk. Áldás!

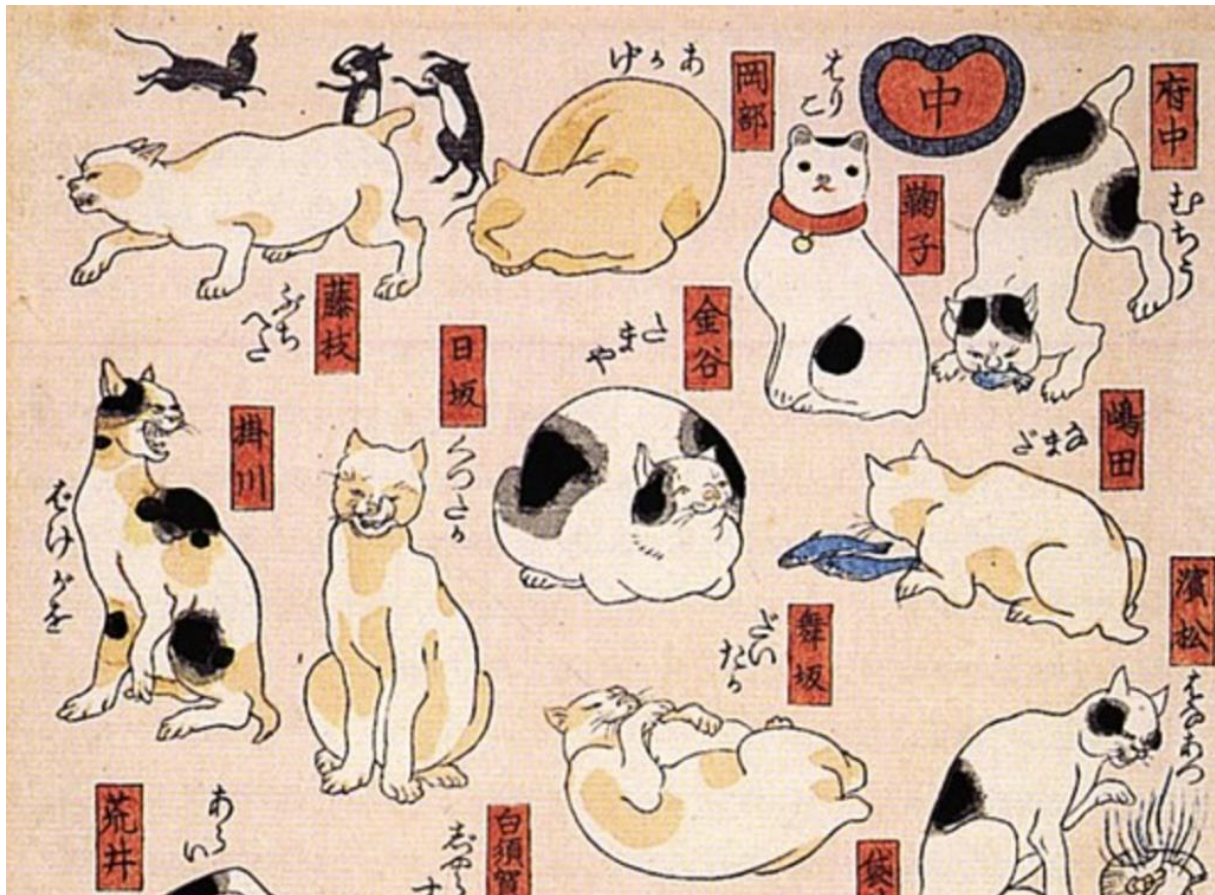
Pszipszina

3 perce

Tessék: Madár-kés-banán témában szerény próbálkozásom. Sajnos, a modellt ülő madarat (a Boldogság Kék Madarát) elkapta egy macska.

0 0 Válasz • Megosztás

Worst_case_scenario, aki indokolatlanul szerénykedett a maga, már a minimalizmust is jócskán meghaladó stílusa miatt, talán nem fogja azt hinni, hogy csak udvariasságból nevezem képét a korunk valóságáról adott legpontosabb helyzetjelentésnek. Biztos ismeritek Einstein híres mondását az atomkorról, ti. hogy a negyedik világháborút botokkal és kövekkel fogjuk vívni. Na, hát, aki rendszeresen tömegközlekedik, netán a Hős utca környékén is járt már, aki belenéz olykor a kereskedelmi tévék adásaiba, akit akaratlanul is beszipantották már egyszer-egyszer a közösségi média féreglyukai, aki állt már sorban egy Tesco-ban karácsony előtt, és látta az emoji Fidesz-plakátkampányt, az pontosan tudja, hogy a teljes barbarizálódáshoz és zombifikálódáshoz még arra sem volt szükségünk, hogy valami hadúr megnyomja azt a nagy piros gombot. Ha kiábrándult tekintetünket a környezetünkre vetjük, már a Mad Max világa is olyan csábítónak tűnik fel előttünk, mint egy zalai wellness-hétvége. A punkesztétikáért rajongó **worst_case_scenario**, aki ajkán fölényes mosollyal talán most is egy toronyház penthouse lakásának ablakából, koktélt szürcsölgetve figyeli ezt a posztapokaliptikus vergődést, jól tudja, hogy ez a világ már sajnálatot, de megvetést is alig érdemel: van-e hát adekvátabb stílus az övéénél annak a mindent magába sűrítő jelenetnek a megragadásához, ahogy két beherbálozott majom egy rohadt banánhéjért viaskodik valami vasbeton dzsungel tisztán egy atomvillanás fényében? De másik művében még ennél is továbbmegy! Guy Debord és Jean Baudrillard szerint ez az egész szarság, amiben dagonyázunk a tömegmédiátérhódításával vette kezdetét: a képek meg az állandó gyorsulás kényszere elhülyítették az embereket, meg persze egyre több felületet biztosított a buligyilkos köcsögöknek. Hogy lehetne kitörni az egyetlen spektákulummá, szimulakrummá, megfigyelőállammá szerveződő egyre virtualizálódó világból, ha az az ellene irányuló destrukciót és lázadást is azonnal, hamm, bekapja, és a maga javára fordítja? Ebből a kelepceből talán csak egy, a képi ábrázolást, mint olyat elvető művészet jelenthet kiutat, ahogy ezt **worst** második műve fényesen bizonyítja.

Saját anyám vagyok : Vivienne Westwood többszörös orgazmust élne meg ahogy **worst_case** pályaműve úgy hugyozza telibe a pályázati szabályokat, hogy közben azokat meg nem sérti.

Attitűd ez kérem. Undisputed Attitude!

A technikai tudás hiánya sokkal inkább erősíti a művet, mint sem gyengíti ez esetben. Gyors, rövid zsigerből odabaszott reflektív alkotás.

Mindazoknak is igaza van aki a kalligrafikus ábrázolás miatt Guillaume Apollinaire kalligrammaival vonnának párhuzamot. Azonban G.A. egy feltűnősködő pozór volt, zsenije csak a baszásról szóló írásaiban tündökölt igazán. Nem egy polgárpukkasztó, reflektív dühös punk szarszpoéta volt. A fentiek fényében **worst_case** munkája kitüntetett figyelmet érdemel a tárlatban.

"Hogy a csöcsbe lehetséges, hogy **Windspeed**ről eddig nem volt értékelés?" - tehetnétek fel joggal a kérdést, ha nem véletlenszerű sorrendben haladnák. Mert hát Windspeed valóban az Offolda vizuális spiritus rectora: ki tudja, hány avatár és méltán közkedvelt gif (pl. az alább is látható didi-upvote-os) viseli a keze nyomát! Műveket inspirál és gondol tovább, feltételezésem szerint nagy filmes, ill. vizuális műveltséggel bír, civilben pedig az ehhez kapcsolódó technológiák szakenbere lehet. Amellett a rajzpályázat egyik abszolút nyertesének is tekinthetjük, hiszen nemcsak önállóan, de társalkotóként is dobogós lett, aki Riam elismerését is kivívta. Azt kell mondjam, első pályaműve, amely a '90-es évek underground videoklipjeinek atmoszféráját idézi, annyiban nem okozott meglepetést, hogy tudtam: gifekben biztos ő viszi el a pálmát, vagy valamilyen különdíjat. Annál jobban megdöbbsentem másodikként benyújtott rajzán - de ne mondjátok, hogy ti nem így voltatok ezzel, amikor rádöbbsentetek, hogy van köztünk valaki, aki behatóan ismeri a 12. századi perzsa szúfi misztikus,

Muhammed ibn Ibrahim Ferid-eddin Attar "A madarak tanácskozása" című tanmeséjét, amit Jorge Luis Borgesnek is annyira kedvelt! Na most az allegorikus történet arról szól, hogy a madarak elhatározzák, uralkodót választanak maguknak, és azt a tanácsot kapják, hogy keressék fel a Földet övező Káf hegy mögött lakó Szímurgot, legyen ő a királyuk. Útra is kelnek, de végül a viszontagságok meg egyes madarak faszkodása miatt csak harmincan érnek célba, és akkor megvilágosodnak, hogy ők maguk a Szímurg, aminek jelentése: Harminc Madár. Világossá válik hát előttük, hogy akárcsak a proletariátus, egyénekként semmik, osztályként azonban ők a minden (azaz Muro - de Attar ezt még nem írhatta le nyíltan, mivel a muróizmust akkoriban szigorúan üldözték Perzsiában). A mese egy másik változatában a madaraknak az Életfa hajtását (a banánt) kell megszerezniük, és csak egy ér célba: ebben a verzióban ő ébred tudatára annak, hogy ő maga a Harminc Madár. Nos, Wind alighanem azt a pillanatot ábrázolta, amikor a fenséges Szímurg, küldetését immár teljesítve, sérthetetlensége tudatában, céltudatos tekintetét előre szegezve visszafelé repül a hét, veszélyekkel teli völgy egyike felett. Windspeed képe tehát egyértelműen az Offoldának azt az emberfeletti kollektívummá (Muróvá) való átlényegülést fejezi ki, amiről Vanmá Prof képe kapcsán már szót ejtettem. Hát, ha mástól olvasnám, hogy ennyire magabiztosan jelent ki ilyesmiket, talán bennem is felmerülne, hogy mindez csak egy kőbányai politoxikomán agymenése, aki még az orientalisztikába is beleártja magát, de az ilyen feltételezésekre csak annyit felelek, hogy épp 30 induló vett részt a rajzpályázaton!!!

Ez a két mű, a maga teljességében GIF-ként a Galériában tekinthető meg.

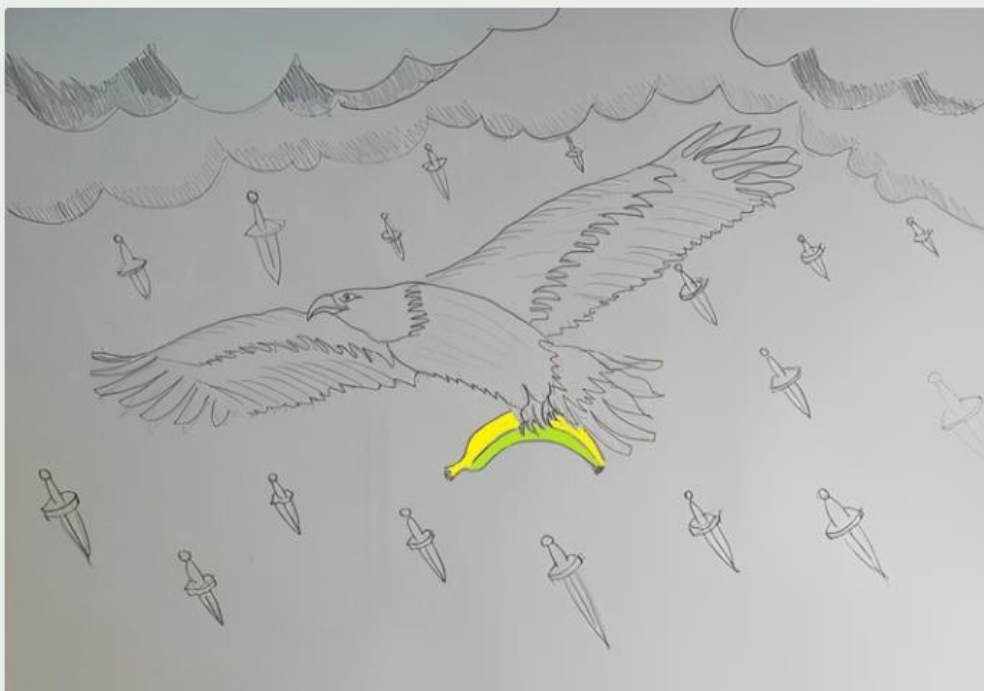

Windspeed

30 perce edited

Nevezek egy rajzzal is, ne csak gif legyen tőlem.

Banánsas a kés-zivatarban.

👍 10

Válasz • Megosztás >

Egyértelműen politikus, globalizációkritikus alkotással, pontosabban egy egész sorozattal csak **Danza Macabra** jelentkezett. Az efféle művészetnek épp az a lényege, hogy legyen tömör, mint egy jelszó, könnyen értelmezhető szimbolikával bírjon, dühöt ébresszen, militáns szellemet hordozzon, mozgósítson, azaz odabasszon: jelen esetben a nemzetek felett ide-odaáramló nagytőkének, a soft power vagy fegyveres és titkosszolgálati módszerekkel világcsendőrködő USA-nak, a Woke mozgalomnak, egyszóval a mindenütt szart kavarázó CIA-bagázsnak, amelyik Szájer Józsi kicsinálása után most a Magyarország és a Vatikán alkotta béketábort is felbomlasztaná. Danza plakátszerű alkotásait ugyanúgy el tudnánk képzelni egy, a United Fruit Company által kizsákmányolt latin-amerikai ország valamelyik városának tűzfalán, mint Bogár Laci bácsi házi oltárán. Kíméletlenül leplezi le a - többek között - kulturális imperializmus mechanizmusát, amely banánnal kecsegtet, de közben késsel fenyeget. Az első képen az USA még szabadság és a jólét büszke védelmezőjeként pózol - na de akkor tegyen így, ha egyszer majd fekete elnökük lesz! A második képen csalárd mágusként delejezi meg hol az iszlám világot, hol a posztszocialista térség számkivetettjeit, mely utóbbiaknak évtizedeken át a banán jelentette minden dolgok netovábbját. És mit kér cserébe azért a nyomorult banánért? "Csak" annyit, hogy adjuk fel lokális identitásunkat, pl. a Németh Szilárd-i gasztrókultúrát, és együnk mangómártásos szöcskéket. Szinte halljuk, ahogy olyasmiket sustorog az alávetettek fülébe: "Hé, Iván, szeretnéd, ha végre egyszer valóra válna a jereváni rádiós vicc, és tényleg banánt osztogatnának a Nyevszkij proszpekten? Kicsi Ali, örülnél egy Burgerkirálynak a mecset aljában? Nem viszel egy Nike logós csadort az anyukádnak?" Úristen, ha lehull a szemünkről a lepel, szinte már azon sem csodálkoznánk, ha a WTF elleni támadás *tényleg* megtörtént volna! Talán pont ezt akarja sugallni a harmadik kép, ti. hogy a kizsákmányolás magát a gyarmatosítót is végromlásba taszítja, mert hiszen Platón is azt mondta, hogy jobb egy gaztett áldozatává, mint elkövetőjévé válni. Ez utóbbi filozófiai okoskodás igazát azonban nem nagyon tudom alátámasztani, mert nekem pl. csipetnyi lelkiismeret-furdalásom sem támadt, amikor az ételfutár nemrég nekem adta valaki másnak a somlói galuskáját.

Danza Macabra

7 perce

Itt az enyém

 0 Válasz • [Megosztás >](#)

Danza Macabra Danza Macabra

egy perce

További variációk erre a kompozícióra 1

0 Válasz • Megosztás ›

Danza Macabra Danza Macabra

néhány másodperce

További variációk erre a kompozícióra 2

0 Válasz • Megosztás ›

Narkisszosz, akire fura karakterekből álló nickje miatt, ill. technikai okokból én csak úgy hivatkozom, "Az amhara", azt a benyomást keltette bennem, hogy valószínűleg professzionális alkotóval állunk szemben, hiszen annyira egyéni és egységes stílusú, technikájú képekkel jelentkezett: mások műveit véleményezve pedig nagy kompozíciós érzékről tett tanúbizonyságot, számomra is érdekes részletekre, hiányosságokra, összefüggésekre mutatva rá. Wotan a tordasi banánnevő portréját emelte ki, és engem is elgondolkodtatott, vajon milyen sors állhat az arcettkója alapján nyilván börtönviselt, de amúgy bárgyún mosolygó modell mögött. Erőszakos bűncselekményért ült, vagy csak egy kazettás autórádiót lopott el, és erre a tetre is csak a füvet szűrő haverjai vették rá? Rejtély... de valószínűleg már akkor kisiklott az élete, amikor tizenévesen egy évet Tökölön töltött, most pedig önérzetének egyetlen forrása, hogy ő tudja a legtöbb banántot magába tömni, amíg Bunyós Pityu csapatja a színpadon. Hihető ezek után, hogy lokálpatrióta volna? Ugyan... a pólót flipperen nyerte.

Ugyanilyen nyugtalanító két másik rajza, amelyek metropoliszokban játszódó film noirok hangulatát idézik, és a képregények látványvilágával, illetve a képregényeket kiaknázó pop-art művek stílusával operálnak (hogy ez mennyire nem légből kapott párhuzam, azt talán az illusztrációként beszúrt Roy Lichtenstein-kép is bizonyítja). Lehet, hogy tényleg annyira ostoba volt az a szőke, mint a kép címe állítja, mégis inkább arra gyanakszunk, hogy valaki tarkón vágta egy csavarkulccsal, és most vonszolja be egy sikátorba... És az érintetlen vacsora vajon az áldozaté, aki már sose fogja elfogyasztani azt, vagy a hidegvérű gyilkosé, aki a gonosztett után blazírt nyugalommal ül neki egy jó kis banáncsipszes grillcsirkének, mielőtt a szeméttárolóba dobná a holttestet? Aki képes ilyen feszültséget teremteni, és hátborzongató előérzeteket életre hívni egyetlen képkocka segítségével, annak nem ártana megpróbálkoznia a képregényrajzolással vagy a forgatókönyvírással.

Az említett Roy Lichtenstein kép

szóke-aki

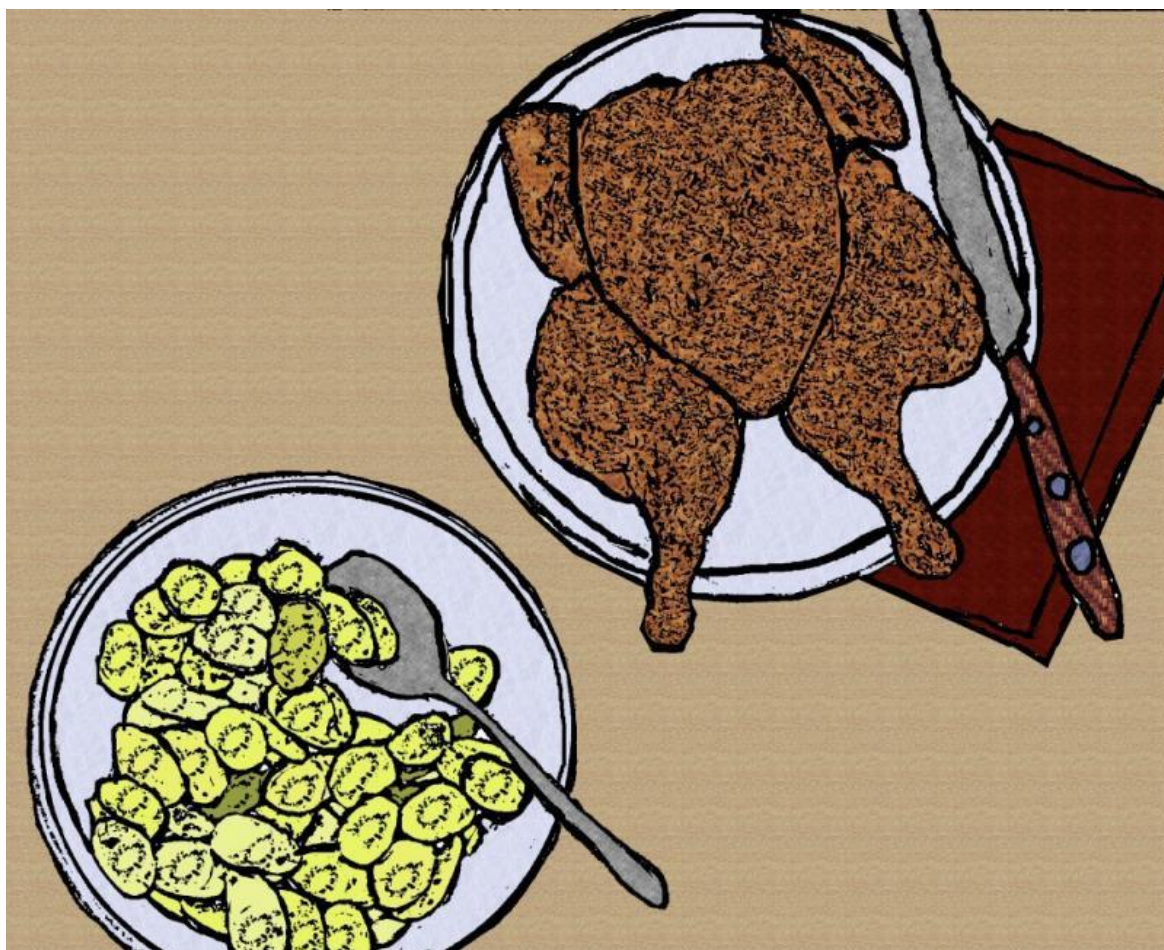
3 perce

Szóke nő futott késsel a kezében miközben fészkelő varjak üldözték és meglátott egy banánhéjat.
-Jaj nekem, el fogok csúszni - gondolta.

Válasz • Megosztás ›

A pályaművek repertoárjából természetesen a posztmodern első, leginkább tüntető frivolitással jellemezhető hullámát képviselő alkotók munkái sem maradhattak ki, mint pl. **monnyonle** AI-generálta rémsége. Igen, rémséget mondtam, mert ennek az iskolának a mesterei - elsősorban is Ciccolina egykoriférje, Jeff Koons juthat itt eszünkbe (ld. a fémnyusztit ábrázoló illusztrációt) - a posztmodern közhellyé vált definíciója (anything goes) jegyében aztán tényleg elmoszák a határokat a magas és a tömegkultúra, sőt a giccsipar termékei között. Közkedvelt fogásuk, hogy választott tárgyukat valami olyan attribútummal ruházzák fel, amely homlokegyenest ellentétes az adott tárgyhoz társított hagyományos vagy ösztönös képzetekkel: pl. fenyegető vagy obszcén jegyekkel látnak el egy gyerekjátékot, blaszfém módon gúnyt űznek egy klasszikus műalkotásból. Ez persze már a dadaizmusnak és a szürrealizmusnak is kedvelt fogása volt (gondoljunk Hans Bellmer horrorbabáira vagy Bunuel filmjére, amelyben Jézus Sade márki alakjában lép elénk), meg hát rém- és erkölcsi tanmeséknek is gyakran visszatérő fordulata (idézzük csak fel a Szönyecskék c. mesterművet). De napestig sorolhatnánk az olyan történeteket, hogy a muskátlis tiroli ház pincéje vérfertőzésből származó gyerekeket rejt, hogy a kedves Buenos Aires-i szomszéd, valójában egy átplastikázott náci tiszt, vagy hogy a huligánoktól megriadó nő egy jól szituált öregúr oltalmába menekül, aki aztán jól megerőszkolja. Máskor meg a rút, ocsmány lényekről derül ki, micsoda mélyérzésű teremtmények. Semmi sem az, aminek látszik, sőt: mindennek épp az ellenkezője igaz - a dolgok ilyenén kifordítása, azt hiszem, a vallási misztika alapműveletében gyökerezik, mert a végidőket minden eszement úgy képzelte el, hogy akkor majd tökéletesen a visszájára fordulnak a dolgok, minden a maga ellentétébe csap át. A Kabbala szerint onnan tudjuk majd, hogy befellegzett a világnak, hogy a tehének fekete tejet adnak, Dionüsziosz Areopagitesz szerint meg a sötétségnél is sötétebb fény ragyogja majd be a földet - pfh... majd hiszem, ha látom. A világ tökéletlensége miatt a gnosztikusok egyenesen arra jutottak, hogy ez a teremtés csakis egy gonosz isten műve lehet, ezért épp az a kötelességünk, hogy áthágjuk a bibliai tilalmakat - na de ezt feltehetően csak azért találták ki, hogy Joslen Bonmot-i orgiákat csaphassanak. Csupán azért említem mindezt, hogy rávilágítsak, milyen messzire nyúló hagyománya van annak, amikor monnyonle egy minden ízében - színében, formájában (még a kés pengéje is legömbölyített), méretében, egész lényében - bájos kis biszbaszt egy agressziót sugárzó tárggyal és gesztussal hoz összefüggésbe. És hát el kell mondjam, a műtész legalább annyira kiszolgáltatott helyzetben van, mint a művész, mert elemzéseit gyakran többet árulnak el róla, mint a műről. Sokszor az a veszély fenyegeti, hogy még őt vádolják pl. erotomániával, ha kimondja a nyilvánvaló igazságot, amit mindenki napnál világosabban lát, csak nem akarja hallani. De én megteszem, lesz, ami

lesz! Arról van szó ugyanis, hogy nem is a kés a legfenyegetőbb ezen a művön, hanem hogy a madár testét alkotó banán képében kétségtelenül egy vérbő makk intéz támadást a velünk született szemérem ellen.

Jeff Koons fémnyula

Tévedtek, ha azt hiszitek, hogy **K9000 kislányának** pályaművét majd kevésbé szigorúan ítélem meg, csak azért, mert az alkotó még kilencéves sincs - bár gyerekek nincs, mégis úgy vélem, hogy a kegyesen fölényeskedő buksisimogatás még akkor is méltatlan lenne, ha nem rajzolna már most ügyesebben, mint az offoldisták kilencven százaléka. És egyenesen a hársfa alól hallottam, hogy R.I.P.ityom sem csak azért rajong e műért, mert az alkotó kétszer is szerepelteti a képen a nevét. Ha lett volna - hülyén hangzik ez - "a legélethűbb halott madár" kategória, hát nagy gondban lettem volna, hogy Ann Arch - amúgy döbbenetesen hasonló - képének vagy ennek a rajznak adjam az első díjat. A művész le sem tagadhatná, hogy édesapja konstruktivista műhelyében szerezte első tapasztalatait a képzőművészetről, hiszen a kép címe egyértelműen a magyar avantgárd fejedelmének, Kassáknak a híres soraira utal - "A banán meghal, a madarak kinyiffannak... és fejünk fölött elrepül a nikkell kisbicska" -, de a kompozíció, a szavak szerepeltetése, a színek közti kölcsönhatásra helyezett figyelem ugyancsak erről árulkodik. Sajnos, az a tény világlik ki ebből a rajzból, hogy alkotójában már tudatosult az élet legszomorúbb tapasztalata: az elmúlással, vagy talán egyenesen a kisállatok elvesztésével való szembesülés, ezért aztán bennem is elementáris erővel idézte fel az ezzel kapcsolatos első tragikus élményeimet... amikor az akváriumból kivetette magát a citromsügér, amikor az aranyhörcsög, akit pusztán jóindulatból kivettem levegőzni, hógutát kapott, amikor a tarajos göte máig ismeretlen okokból valami egészen furcsa színeváltozáson ment keresztül, amikor a macska... na, ezt el se mondom, mert többet nem jöhetnék ide... és persze azt, amikor az uzsonnára csomagolt, hosszú napokig az iskolatászkám alján felejtett, ám időközben teljesen a szívemhez nőtt banánomnak, illetve az abból maradt pépes trutymónak kellett örök búcsút intennem. Fonák biztatás ez egy ifjú művésznak, de azt kell neki mondanom, hogy sok megrendítő dolog várja még az életben: ugyanakkor már az ókor óta él az a rendre beigazolódó hiedelem, hogy az igazán nagy alkotók, ha nem is ténylegesen, de a Szaturnusz jegyében születtek, így sosem mentesek némi melankóliától

K9000

néhány másodperce

Kislányom nevezése "A banán és a madár meghalt" címen:

Válasz • Megosztás >

Végül, de nem utolsósorban következzen a mi belső emigrációba visszahúzódó **Pepink**, aki reményeim szerint azért régi nickjével ellentétben itt cseppet sem érzi magát kiteszítettnek. De hát tagadhatatlan, hogy bár ő az egyik legifjabb offoldista, egyben a legréгимódibb is - nietzschei értelemben korszerűtlen: vagyis dacolva e silány, színvonaltalan, felszínes kor kényszereivel, makacsul

őrzi azokat a formákat, amelyek méltóságot kölcsönöznek az életnek. Mindennek megadja a módját: késsel-villával eszi a virslit, pohárból iszik, és talán még akkor is csukott ajtó mögött végzi a nagydolgát, ha egyedül van otthon. Néha nem is értem, hogy tudja olyan derúsen nyugtázni az itt összeverődött élveteg és cinikus bandának azokat a megjegyzéseit, amelyekből világosan kiderül, hogy fingjuk sincs az ördögűzés mikéntjéről, az angelológiáról meg a nuncius és a puncius közti különbségről. Mindebből arra következtettem, hogy a rókavadászat után, de még vecsernye előtt - amolyan úri műkedvelő módjára - pingál majd az alkonyfényben valami aktképet az egyik szigorúan e célból magához rendelt, dús idomú szolgálólányáról, erre kiderült, hogy nagyon is rajta tartja ujját a legmodernebb művészeti irányzatok ütőerén! Bár Pepi aktuálpolitikai utalásokat alkalmaz, mégis a maga általánosságában sikerül megragadnia, hogyan fajult pusztá hörgéssé, és sorvadt jelentés nélküli szlogenekké a közbeszéd és a politikai kommunikáció a modern tömegdemokráciákban. A hözöngő banán és madár szavai azt illusztrálják, hogy ma már-már minden értelmes ellentétpár, ideológia, diskurzus, kifejezés értelmét veszítette: azt se tudjuk eldönteni, hogy a másikat illető vádként vagy torz és téves önképük definíciójaként böffentik ki a "turul" és "narancs" szavakat. Pepinek a világállapotról alkotott lesújtó véleményét mi sem fejezhetné ki jobban, mint a szürke ötvennél jóval kevesebb árnyalatát felvonultató minimalizmusa: ennyiben eszünkbe juttathatja worst_case alkotását, a középen álló, tehát a normalitást kifejező kés felkiáltása viszont azt jelzi, ő még bízik az arisztokratikus erények feltámadásában, illetve abban, hogy a királyság, a pallosjog és az első éjszaka jogának visszaállítása kiutat kínálhat az erkölcsi válságból.

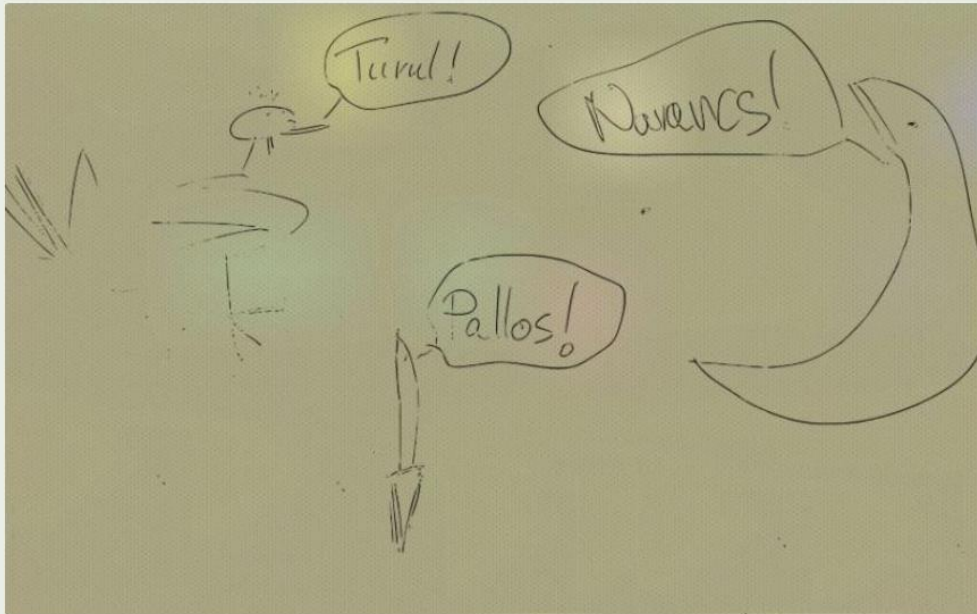
A kurátor megjegyzése : képként egy erőteljesebb vonásokat láttatni engedő másodközlést használok. Az eredeti alkotó és cím : **Szürke Emigráns itt belül : Magyar kakukk.**

Windspeed → Morális kényeztetés sompolygó

5 perce

Sajnos annyira halvány, hogy csak ennyire futotta.

👍 1 🗨️ Válasz • Megosztás ›

Saját anyám vagyok elemzései a kollégáról : **Morális kényeztetés** azaz a műelemzések Zigmund Frajdjának műve egy méretében, témájában és értelmezési rétegeit tekintve is nagy már-már epikus mű. Ahannah Höch nyomdokain haladva egy dadaista csoport panorámát láthatunk alkotásán. De míg Hannah csak kereste a műfaj formai határait addig Morális tartalmilag is kimaszkolta azt!

Az alkotás lineáris szerkezetű balról jobbra haladó alakok sorozata. Egyszerű, de könnyen elrontható kompozíció, esetünkben az ismétlődő motívumokat csak az aranyálinkó töri meg. Üdítőn feloldva a monotóniát.

Meglephet minket, de az alkotás témája a harc. Mint látni fogjuk több idő és térbeli síkon zajlik a küzdelem. Morális kényeztetés név is hordozza ezt az ösztönszerű kettősséget. A harc elsődlegesen a mű főalakjáért folyik. Ez a nemek harca. Sütő Jozefina ugyanis máig az egzotikus érzékiség szimbóluma. A művész az ő alakját hagyta egyedül érintetlenül. A küzdelem nem csak egy harci folyamat lefestése, hanem stratégiák garmadájának bemutatása. Az első alak a

legősibb hím stratégia a homo sapiens ujpestiensist tárja elénk az altatóba áztatott durungjával. Kopp a fejre s a nőt már húzhatjuk is a panelbarlangba. A kép jobbán Sütő kisasszony felé fordul látható Komár Miklós, Fenyő László, a kiskun james dean. A vad romantika ígérete a roadtrip sexárdtól siófokig a 65-ös úton. Ő a nyári kaland minden nő álma.

Ugyanakkor a legfontosabb harcosunk az arany boy golden málinko. Az egyetlen, aki Jozefina alatt helyezkedik el. Dallama intellektust sugall. Valljuk be, melyikünk ne akarná, hogy egy férfi pusztán a szavai erejével vegyen rá minket banánszoknyánk ledobására?

Ezek a férfiúi stratégiák a jelen idősíkját, az egyén próbálkozásait festik le.

Elemzéseiből tudjuk, Morális milyen könnyedén jár kel a művtöri dimenzióiban. Klasszikus műveltségét, és itt húzódik a zsenije!, ugyanazokkal az alakokkal jeleníti meg, más szimbolikai jelentéstartalommal.

Ha ránézünk művére, nem azonnal de határozott párhuzamot kell látnunk Róma gladiátoraival. Az asszimetrikus fegyverzet, a színes vérték, fejdíszek a rózsaszínre véreződött arénahomokon... Mesteri fogás!

Ritkán lehetünk tanúi annak, ahogy egy férfi stagnáló (bár még mindig magas) tesztoszteron szint mellett vall művével ilyen őszintén. MEgfigyel, értékel és egyéni élettapasztalatával fermentálva tárja elénk az élet nagy férfiúi harcát! Serséláfám!

Rajzversenyünk győztes darabja Morális Kényeztetés fő műve hazánk első, már valóban tisztán Selianista képzőművészeti alkotása. (A Mestertől eltérően szöveges elemeket nem tartalmaz az alkotás.) A pályamunka, a korábbi kollázsoktól eltérően digitális festmény, de még mindig a kés banán madár ciklusba sorolható.

A festmény keletkezésekor az év első igazi hóhulláma tombolt, magas páratartalommal, ez talán magyarázatot is ad a déltengerek füledt, egzotikus témaválasztására. A művésztől egyébként sem áll távol az egzotikum. Kollázművészetében is rendre feltűnik.

Amennyiben párhuzamokat szeretnénk vonni korábbi mesterek munkáival elsőnek Rousseau flamingói juthatnak eszünkbe, de Dan Craig kincses sziget festményét is előképnek tekinthetjük.

Morális alkotását teljes egészében egy transzcendens/szakrális, szimbolikus léggör hatja át. Emberi alak nincs a képen így az isteni és természeti elemeket csodálhatjuk. Tulajdonképpen minden alak a képen szimbolikus jelentéstartalmi tobzódás. A Kárpát-medence tropikus egzotikum iránti vágya áthatva a lét végességével. A víz minden teremtéstörténet alapmotívuma, Morális erre helyezi többi szimbólumát. A gyümölcs a termékenység jelképe, a férfierő érett feszes ágaskodó teljessége, amit megragad és evezőjével előre hajt egy fényes tukán (a Pride-hét ne tévesszen meg senkit, ez egy ciszhetero alkotás). A madár a szabadság (free willy) és az idő szimbóluma. Sürgető felkiáltás ez Matisse joy of life képével vonandó párhuzamra.

Egy rejtett elem a képen a sellő, ami alulról a vízben öleli át a mű többi alakját. Tulajdonképp egy japán (újabb egzotikus elem) ningjo kat látható a banán alatt. Egy mitikus lény melynek húsa halhatatlanná tesz. Idézzük fel a banán fallikus jellegét itt, és sóhajtsunk fel együttérzőleg.

A kompozícióra erősen hatott az egyiptomi művészet, ahol minden alakot a legjellemzőbb aspektusában ábrázoltak. Ezt itt is megfigyelhetjük.

A művész védjegye a háttér lilás rózsás egysége, ezt korábbi műveiben megszokhattuk.

A kalóz zászló férfias szimbólum azonban nem a kegyetlen fosztogatásra utal, hanem a vízzel, sellővel megkezdett kört zárja le a vég elkerülhetetlen jelenlétének megjelenítésével. A Nap és a véres csillag, ami felé a tukán evez, szintén ezt jeleníti meg. (A művész ezzel egy gesztust gyakorol a szimbólumok világában selmeczi gabriellaként toporgó műélvezők számára, hisz ez viszonylag egyszerűen értelmezhető jelkép-kapcsolati mátrix.)

Az egzotikum és a transzcendens, a szakralitás összekapcsolása a legtisztábban a dohányfüstben érhető tetten. Míg a legtöbb elem a képen jobbról halad balra, addig a füst letről felfelé. A csongrád-columbiai sámánok, bács-haiti voodoo szertartások bódító füstje kapcsolja össze az égit a földivel...

mintegy szent küldetéssé téve az érett férfierő és főleg képesség valóságát átíveltetni az életen, és ha lehetséges azon is túl.

Epikus, szimbólumokban tobzódó valódi hagyományokat ápoló világ festészeti alkotás, mégis szintisztán magyar jelenség!
Évek múlva is beszélünk még róla a szalonokban. Egy valós igazodási pont!

A záró három kép következik.
Az első a muroista életérzés emblematikus figurájának, mondhatni ikonjának kategóriájában abszolút győztes képe R.I.P.ityomtól

Egy, a versenytől független rajz. Címe: Álom az álomban. Tudjukki!

És a verseny döntője is megtisztelte a tárlatot képével : Riam Selian

